

Gabriel Scott:

Pan in Nini

Najbolj žalostno pa je bilo, kadar je šel spat. Takrat je ena izmed sprednjih nog neprestano drsala po tleh v taktu zibelke: ena-dve, ena-dve; vso noč smo morali to poslušati. Takrat smo si vsi pravili, da je greh, če ga pustimo še nadalje živeti, toda ko je prišlo jutro in smo šli z njim ven, je spet poskakoval prav tako nebrzdano kakor nekoč. Samo mirno ni smel stati ali ležati, ker je začel takrat vselej drgetati.

nogavici, da ga je bilo lepo gledati. Zlasti od zadaj se je tako smešno videlo, da smo morali časih sredi poti obstati, tako nas je prijel smeh.

Nekega dne sta bila Pan in Nini sama doma. Vsi smo šli ven in ostali tam dalje časa, kakor navadno. In kaj smo videli, ko smo se vrnili domov? Sredi ku-

P/RNAT

Da, da, s tisto taco smo imeli dosti opravka. Naposled si je celo odrgnil kožo na podplatu in morali smo mu natakiniti nogavico. V eni noči jo je zdrgnil, toda imeli smo jih doma cel kup še po rajnem stricu. Da je ne bi po nepotrebem trgal, smo mu jo slekli, kadar je šel ven, in mu jo spet oblekli, kadar je šel ležat. S tem smo imeli dosti opravka, ker smo mu jo morali nad sklepom oprezno privezati, čeprav se mu je noga pri tem neprestano tresla. Zato se je pogosto zgodilo, da smo ga vzeli s seboj takšnega, kakršen je bil — in potem je veselo in smešno poskakoval v stričevi

hinje sta stala Pan in Nini in si poskušala razdeliti veliko klobaso. Panu se je kakor vselej zibal hrbet. S tacami je trdno držal klobaso. Kakor v opravičilo je opletal z repom in nas tako zvesto gledal, kakor bi hotel reči: »Jaz nisem bil. Nini je to storil!« In to je bilo tudi brez dvoma, ker je bilo za Pana nekaj nemogočega, da bi bil skočil na omaro. Saj je bil preslaboten in ubog, pa tudi njegova navada ni bila, da bi bil kradel. Ne, klobaso je imel naš mali Nini na vesti. Najbrž je skočil na stol in odondod na omaro. Vrata pa je odprl s šapico.

Toda tako dobro se nam je zdelo, da je povabil tudi Pana na pojedino, da smo greh odpustili. Še celo pomagali smo jima, da sta klobaso razpolovila.

Potem je prišla pomlad in za nekaj časa smo mislili odpotovati. Vse stričeve rogavice so bile že raztrgane. Porabiti smo morali druge cunje in bombaž, kajti Panu ni bilo še nič bolje.

Ljudje so se začeli zaradi njega pritoževati. Rekli so, da je neznošen. Tudi nas je motil Pan v spanju, s seboj ga pa tudi nismo mogli vzeti. Čeprav nam je bilo hudo, si nismo vedeli pomagati. Ločiti smo se morali od njega. Z drhtečo roko sem ga ubil z dobro merjenim strelom. Pokopali smo ga spodaj blizu vode. Zdaj rase poleti žito na njegovem grobu...

Tudi našega malega Ninija nismo mogli vzeti s seboj; da bi ga pustili doma, pa tudi ni bilo mogoče, ker nismo imeli nikogar, ki bi mu ga bili lahko zapupali. Nekega dne smo ga spravili v košaro in odjadrali z njim k prijazni, stari gospej, ki je stanovala blizu nas na otoku. Za čas, ko nas ne bo doma, smo ji ga dali v popolno oskrbo.

PETO POGlavJE.

Ninijeva usoda

Pet ali šest tednov nas ni bilo doma, toda takoj po vrnitvi smo odjadrali na otok po našega Ninija.

»Ali mi ga ne morete pustiti?« je vprašala gospa. »Tako ljubkega mucka, kakor je Nini, še nisem imela.«

»Nemogoče, gospa, za ves svet ne damo Ninija nikamor,« smo ji rekli, »mi sami ga imamo tako radi!«

Potem smo ga dali spet v košaro, razpeli jadra in šli. Ker je bilo lepo in vroče, smo ga za nekaj časa izpustili iz košare. Tedaj pa je debelo pogledal!

Najprej se je počasi izprehajal po jadrnici in časih iztegnil tačico proti vodi, potem pa je strmel v nas s svetlimi očmi, ki so bile kakor zglažen kositer. Kakor bi nas hotel vprašati, kaj naj to pomeni.

Naposled je splezal po jamboru navzgor, pri tem pa je neprestano obračal glavo in otožno mjavkal. Kako je bilo potem, ne vem več, samo tega se še spominjam, da se je iznenada znašel sredi jadra, kjer mu ni mogel nihče izmed nas pomagati, da bi zlezel dol. S težavo je naposled prišel nazaj do jambora. K sreči ni bilo vetra, vendar pa je bil neprestano v nevarnosti, da pade v vodo. Nenadoma pa je potegnil veter in napel jadra, pihnil je tik pod Nini-

jevimi zadnjimi nogami in Nini je obvisel kakor kupček nesreče na drogu, ki drži jadro. Zaman je iztegoval zadnji nožici in se poskušal kje prijeti. Jadro je bilo tako napeto, da se skoraj ni mogel premakniti. Pri tem pa je mjavkal, da nam je bilo kar hudo.

Moral sem splezati na jambor in ga rešiti. Potem je mirno legel k našim nogam in se ni niti premaknil, dokler nismo prišli do brega.

Ko je dopolnil Nini prvo leto, je bil čudovito lep, velik in močan. Črni kožuh se mu je lesketal kakor žamet, njegov rep pa je bil dolg in košat.

Miši je lovil zelo spretno. Dostikrat smo slišali, kako je nekaj oprezno lezlo po tleh. Kmalu nato je priteklo po stopnicah — bil je Nini z miško v gobčku.

In zmeraj je ostal enako ljubeč in prijazen z nami. Ni praskal kakor druge mačke. Sploh se je vedel kakor mlad psiček.

In ko smo se potem preselili v Kristijanijo, nismo mogli biti tako brezsrčni, da bi se od Ninija ločili. Spet smo ga spravili v košaro in ga vzeli s seboj.

Če je bila pot za Ninija žalostna, je bila za nas še dosti bolj. Vozili smo se s tovornim parnikom, ki je povsod pristajal. Bilo je kmalu po božiču in mraz je bil neznošen. Dostikrat nas je ustavil tudi led, ki ga je moral parnik šele razbiti. In neprestano smo morali paziti na Ninija, da se nam ni izgubil. Pogosto je hotel skočiti na led in dostikrat se je skrtil kje na dnu ladje med tovorom.

V pristaniščih sem moral paziti. Pri tem sem skoraj zmrznil. Drugače bi nam bil ušel na kopno. Da bi ga pa imeli zmeraj v košari, pa tudi ni šlo!

Naposled smo se le pripeljali v Kristijanijo. Najel sem stanovanje zunaj mesta, v drugem nadstropju neke večje hiše. Toda stanovalci pod nami so imeli velikega psa, ki je zmeraj lajal. Kar besen je bil na mačke. Zato sem takoj rekel domačim: »Dobro morate paziti, da Nini ne uide iz stanovanja. Pes pod nami ni tak, kakor je bil naš Pan in Niniju bi utegnila slaba presti, če se snideta!«

Toda ko so prišli postrežčki s pohištvo, se je moral Nini izmuzniti skozi odprta vrata. Ljudje pod nami so rekli, da so ga videli, kako je skakal po vrtu, toda zlic iskanju in klicanju ga nismo več videli. V snegu smo dobili še nekaj sledov njegovih drobnih tačic, ki so se pa potem na cesti, kjer je bil sneg poteptan, izgubile.

In odtlej našega malega Ninija ni bilo več nazaj. Šel sem v vse sosedne hiše in izpraševal po njem, vendar pa mi ni vedel nihče nič povedati. Mislimo, da je skočil veliki pes za njim in ga tako prestrašil, da je zbežal. Potem pa je blodil okoli in iskal pravo hišo na kmetih — našega novega doma si še ni zapomnil! Ali je dobil prijazne ljudi, ki so ga sprejeli? Ali je od lakote poginil? Tega nismo mogli nikoli izvedeti.

In prav zato je Ninijeva zgodba tako žalostna. Konec.

O vojaku, ki je postal kraljevič

Že precej let je tega, ko je nek mož moral tako dolgo služiti pri vojaki, da je bil že ves siv. Slednjič je vendar le prišel čas, da so ga poslali domov. Najprej so mu ponujali enega konja, ker je imel zelo daleč do doma, da bi ga lahko jezdil in prišel prej. Vojak pa je rekel, da ne bo mogel z njim priti domov. Ponujali so mu dva konja, pa jih ni hotel, temveč je rekel, da mu gredo trije. Dali so mu jih in je odjezdil.

Jezdi, jezdi in prijezdi do zelenega gozda, kar mu pride kača naproti in mu reče:

»Daj mi enega konja!«

»Pusti mi ga,« je prosil vojak.

»Moram imeti tri, ker imam daleč do doma.«

Kača pa ni hotela odnehati, češ da mora imeti konja, drugače ga bo umo-

rila. Vojak vidi, da ni druge pomoči, pa ji da konja.

Kača ga zajezdi, gresta skupaj, kar pod kačo konj oslabi, se zgrudi in pogine.

»Daj mi drugega konja, moram ga imeti,« reče kača vojaku. Ta se brani, brani, češ da bo še na dveh s težavo prijezdil domov. Ali kača ne popusti, in vo-

jak ji je moral dati še drugega konja. Tako mu je ostal samo eden, na katerem je jahal. Tudi kača jezdi, jezdi, a kmalu se tudi drugi konj zgrudi pod njo in pogine.

Še tretjega ji je moral dati vojak, pa tudi tega mu je umorila.

Takrat pa mu reče kača:

»Kaj pa boš zdaj z menoj začel, ki sem te spravila ob vse skupaj?«

»Kaj naj si pomagam s teboj,« ji pravi vojak, »saj nič ne znaš.«

Kača pa mu pravi:

»Vzemi šibo, pa me udari z njo!«

Vojak vzame šibo, jo udari, in kot bi trenil, postane iz kače lepa deklica.

Reče mu:

»Kaj hočeš, da ti storim!«

»Bodi moja žena, ker si tako lepa,« ji reče vojak. Deklica pa mu reče: »Jaz te vzeti ne morem, ker sem zaročena s pastirjem; vem pa še za lepšo od mene, ki je sama kraljična.« »Kaj če meni le-

pa kraljična, ker sem že star,« reče vojak.

Kača - deklica pa vzame šibo in ga udari, in glej, iz starega vojaka postane mlad, lep junak, ki se je pa že tako postavil, da so ga vsi samo gledali.

In deklica, ki je bila kača, mu da svilen srajco in sabljo in mu reče: »Kadar boš imel to srajco na sebi in sabljo v roki, boš premagal vsakega sovražnika. Pojdi zdaj h kralju, našel ga boš zelo žalostnega, ker ga bijejo trije kralji.«

Vojak, prelepi junak, gre, pa najde vse tako, kakor mu je rekla kača. In reče kralju:

»Kaj mi daš, ako premagam tvoje sovražnike? Reci, dovolj sem močan, da te rešim vseh.«

Kralj mu odgovori:

»Vse ti dam, kar ti srce poželi.«

»Kraljično hočem za ženo!«

»O dobri mladenič, rad ti jo dam, ako bo zmaga naša,« odgovori stari kralj.

In vojak brž obleče svilen srajco in si opasa srebrno sabljo, ki mu jo je podarila deklica-kača in odjezdi na široko polje zunaj mesta. In za njim gre kraljeva vojska, in bobni bobnajo, trombe trobijo. Tam jih čakajo trije sovražni kralji z generali in maršali na čelu silnih trum.

in vsemi vojščaki se je udal silnemu zmagovalcu.

Tretji kralj pa, ki je bil najbolj hudoben, se je hotel z begom rešiti. Pokazal je pete zmagovalcu in z njim so jo udrili generali in vsi vojnik. Zmagovalec

pa jih je zajel in odpeljal v ujetništvo, kjer so morali preorati pusta polja, osušiti grozna močvirja in vse posejati s pšenico.

In mladenič-vojak je dobil lepo kraljično za ženo in je sedel na kraljevi tron, na katerem še zdaj sedi, ako ni zadremal in padel po stopnicah. In tudi sabljo še drži v rokah, ako je ni naslonil k zidu mogočnega gradu na strmi skali.

Zapisal kmet Janez.

Manko G.:

Veter veje

Veter veje
čez gorice,
solnce grozdu
greje lice.

Zasmehlja se
grozdek zlati,
smeh razlije
se po trati.

Pa zasliši
smeh srebrni
črček v hiši
svoji črni.

Prebudil ga
smeh je zlati,
črček več ne
more spati.

Nič se jih ne prestraši vojak, potegne sabljo, zamahne, pokaže prvo sovražno vojsko, in s strašnim zaletom so jo zdrobili njegovi junaki. Ko pa to vidi drugi kralj, kaj se godi na bojnem polju, ga je minil ves pogum in z generali

Pripovedka o ogledalu

Japonski motiv

V neki mali vasi na Japonskem je v lavnih dneh živel oče z odraslim sinom. Obadva pa sta si bila tako podobna, da so ju imeli ljudje za brata. Ko je oče umrl, se je sin oženil, toda še zmerom je žaloval za svojim očetom.

Da bi se malo razvedril, je šel v bližnje mesto. Tu je šel slučajno mimo trgovine z ogledali. Še nikoli ni videl ogledala in ko je pogledal vanj, je zagledal v njem — obraz svojega očeta. Hitro je kupil ogledalo in odhitel domov.

Tu je šel ogledalo skril v omaro. Menil je, da bo takoj ko ostane sam, gledal v ogledalo in se z očetom pogovarjal. Nekega dne ga vpraša žena:

»S kom pa govoriš v sobi?«

Mož se je nekoliko sramoval in rekel:

»Z nikomer.«

Ko je šel mož nekega dne na njivo, je njegova žena odprla omaro in našla naposled v njej ogledalo. Pogledala je vanj in zagledala lepo mlado ženo.

Takoj ko se je mož vrnil domov, ga je žena vprašala, kakšno ženo ima spravljeno v omari in mu pokazala ogledalo.

Mož je vznemirjeno odgovoril:

»Saj to ni mlada žena, to je moj oče!«

Zdaj pa nista drug drugega razumela.

K sreči je prišla njuna soseda, ki je že poznala ogledalo — ogledalo je bilo na Japonskem v teh časih redkost — in jima rekla:

»To je čarobno steklo. Kdor pogleda s smehom na ustnih v ogledalo, vidi

smehljajoč se obraz. Če pogleda ogledalo moški, vidi moškega, če pa pogleda ženska, vidi obraz ženske. Bodita zado-

voljna in vesela, pa vama bo kazalo čarobno steklo vselej zadovoljen in vesel obraz.«

Mož in žena sta se pomirila in sta bila v resnici vse življenje srečna in zadovoljna. Ogledalo jima nikdar ni kazalo grdih obrazov.

Pota k trem vodnjakom

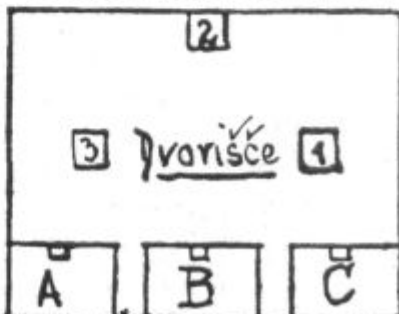
Slika I nam kaže načrt posestva. A, B, C so hiše, 1, 2, 3 pa vodnjaki.

Naloga: Prebivalci hiše

A morajo priti do vodnjaka 1,

B morajo priti do vodnjaka 2,

C morajo priti do vodnjaka 3,

vedar tako, da se pota nikoli ne smejo križati niti dotakniti. Pota morajo iti samo po dvorišču, ker je vse posestvo obdano z visokim zidom.

Halo, Jutrovčki v Ljubljani!

Rudarski otroci iz Trbovelj in od drugod imajo majhno prošnjo na Vas. Zadnjič sta Vaša mamica in očka z »Jutrom« prejela dopisnico s prošnjo, naj darujeta ponošeno obleko ali karkoli, kar lahko pogrešate pri Vas, za gladne in prezebajoče otroke v rudarskih revirjih. Toda mamica in očka imata preveč skrbi in sta morda pozabila. Poiščite Vi tisto dopisnico, pomagajte Vi mamici poiskati kaj malega med odloženo obleko in obutvijo! —

Poskrbite Vi, da bo mamica odposlala tisto dopisnico na naslov:

Akcijski odbor za pomoč gladujočim rudarjem,
Ljubljana, Wolfova ulica št. 1.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi Jutrovčki!

Veš ti, dragi stric Matic, kaj bi jaz storila, ko bi mogla, kar bi jaz hotela? Samo denarce bi kovala, vsem otrokom pošiljala, da vsi bi »Mlado Jutro« mogli naročiti, ker vem, da bi ga vsak iz srca rad imel, da bi vsaj v nedeljo kaj čitati imel. Ali kaj pomaga to, ko res nikdar ne bo! Zato pa je najboljšje, da ostane kar tako; vse dobro ni nikoli in tudi nikdar ne bo, da bi mogli vse storiti, kar bi le hoteli, zato pa potrpiamo dokler še živimo, po smrti pa gotovo vsem po volji bo.

Zdaj pa pozdravlja vse Jutrovčke

Nadžar Francka, uč. I. raz. mešč. š.
Novi Sad, Temerinska ul. 115.

Če bi smel in mogel storiti, kar bi hotel, bi najprej pomiril narode med seboj, da bi vsi sestavljali veliko »Panevropo«. Vsak narod bi dobil vse ozemlje, ki so mu ga ugrabili lakomni sosedje; vseh teptanj temeljnih narodovih pravic bi bilo konec in vsi narodi bi se svobodno razvijali, kakor sta določili božja in človeška postava. V tem slučaju bi zopet

dobili nazaj svojo lepo, a ubogo Primorsko, kar si brez dvoma srčno želi vsak Slovenec in Jugosloven.

Franc Černe, 3. raz. gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matic!

Ako jaz smela storiti bi, kar bi hotela, lično malo vilico bi imela, okoli vile pa velik vrt, razprostiral bi se kakor pisan prt, a sredi vrta vodica mala, noter plamenice rožaste bi dala; v kotu vrta lesena utica kjer bi spala psiček in mucica.

Metka Lebarjeva, uč. II. razr. real. gimn. v Hrastniku.

Dragi stric Matic! — Če bi smel storiti, kar bi hotel in če bi tudi mogel, kar bi hotel, bi najprej prisilil bogate oderuhe, da bi vsaj nekaj dali za blagostanje ubogega delavstva in zbrali denar za vse naše ljudi, ki trpijo dvojno: telesno in duševno. Nato bi obsul z živili in denarjem vsa delavska središča in te bedne ljudi vsaj za nekaj časa osrečil; potem bi sestavil dolg vlak in natovoril silno veliko mul in konj in zasul z življenjskimi sredstvi vso našo ubogo zaslužnjeno zemljo od Trbiža v Kanalski dolini do Trsta in kamenitega Št. Petra na Krasu in od Tržiča in Gorice do Idrije in Postojne. Pomagal bi pa tudi ubogi istrski zemlji od Buzeta do Pulja in Reke. Vsaj žarek solnca bi tam posvetil in naši mladi šolski tovariši, ki jim ubijajo ljubezen do rodne grude, bi se vsaj malo razveselili in po-

zabili na težke čase, ko se morajo krotiti, da ne pregovore slovenske besede... O, Bog se usmili naše uboge, ljube slovenske zemlje in daj nam doživeti čas, ko bomo vsi Slovenci združeni! Šele tedaj, ko se bodo ljudje v zasužnjenem Primorju otresli verig, bomo vedeli prav za prav, kaj je, če uživamo svobodo!

Vladimir Bidovec, 5. razred real. gimn. v Kočevju.

Ce bi smel storiti, kar bi hotel

Ce smel bi storiti, kar hočem
bi šel čez deveto goro,
kjer rožice zlate cveto
in potoki srebrni teko.

Košek s seboj bi vzel,
še konjča s seboj bi peljal,
zlate cvetlice v košek bi dal
in jih nebroj domov zapeljal.

Pol koška zlata bi mamici dal,
da brez skrbi bi živela,
brezposelni množici ostalo bi dal
da ne bi gladu več trpela!

Franci Štravs, uč. I. razr. mešč. š. na Jesenicah

Dragi stric Matic! Ko bi smel in mogel storiti, kar bi hotel, bi šel v Bazovico in poiskal grob naših narodnih mučenikov. Lepo bi počedil grobove in nasadil bele krizanteme in temnordeče nageljne. In križ bi jim postavil, da bi ga videli vsi popotniki, ki hodijo tam mimo.

Tonček Matičič, uč. III. razr.
v Logatcu

Listnica uredništva

Pozor, Jutrovčki! Tu Vam objavim pismo ene izmed svojih zvestih bralk in upam, da se bo našel kdo izmed vas, ki bo sklenil kupčijo.

Dragi stric Matic!

Nikar ne bodi hud, ako Te zelo lepo prosim, da bi bil tako dober in bi v listnici uredništva objavil, da imam popoln letnik 1931 »Mladega Jutra«. Rada bi ga prodala, da bi s tem denarjem plačala šolski atlant. Prosim Te tudi, določi ceno »Mlademu Jutru«, ker se na to ne spoznam. »Mlado Jutro« ni vezano, vendar brez vsake hibe kakor novo. Hvaležno in prav lepo Te pozdravlja

Zmaga Hrovat, uč. I. razr. gimn.
Ljubljana, Gledališka ul. 12/I.

Po mojem mnenju zahteva Zmaga lahko 30 do 40 Din za ves letnik. Mno-

go uspeha pri kupčiji Ti želi stric Matic

Urenjak Viljem, Sv. Marjeta ob Pesnici: Rešitev posetnice je bila pravilna.

Likar Tatjanca v Ljubljani. Rebusa na žalost ne moremo priobčiti, ker bi nam vzel preveč prostora. Je pa prav ličen in zanimiv.

Manko G.:

Jesenska

Trudno klanja njiva glavo,
o pomladi novi sniva,
zopet zlate že zaklade
v grudih svojih gorkih skriva.

In v jesenskem rosнем jutru
tiho vene zadnja roža —
žalostno zaplaka zarja,
ko je mrzel dih poboža.

Rešitev Ošpetine uganke

Na ponovnem snidenju je teta raztolmačila takole:

»Močnejša žival je vedno tista, ki drug uje ali celo popolnoma požre. Kakor pa vemo, lev ne hrusta črvov, pač pa se črvi zaredi v vsaki mrhovini in jo, kajpada, tudi žro. In prav tako je tudi poginuli lev, če ga ne požro druge zveri, kmalu ves v črvih. Ker torej črv žre leva in ne narobe, je črv močnejši. I, kajpak!«

Otroci so se pomuzali. Kaj so pa hoteli drugega?

Kvadrat IV.

1	2	3	4
			R
2			E
3			K
4	R	E	K
			A

1. posledica potresa, 2. mlado bitje, 3. zemlja v morju, 4. —.

R²itev kvadrata III.

1. igra, 2. greh, 3. reka, 4. ahat.

Rešitev križanke »Sladkornica«
Vodoravn: 1. kost, 5. podvoz, 7. odmera, 8. predel, 9. cvek, 10. ir.
Navpično: 1. kodrc, 2. »Odmevic«, 3. sveder, 4. torck, 5. pop, 6. zal.

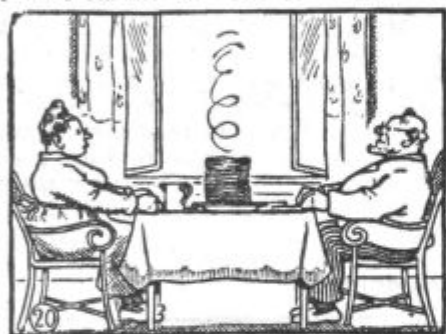
G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuščka

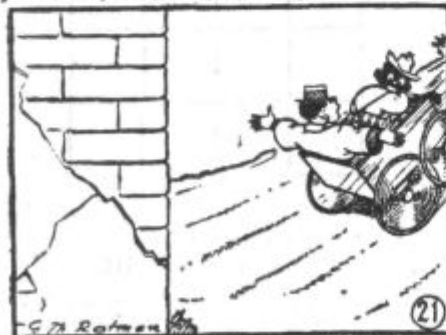
(Prevedel Vladimir Levstik)

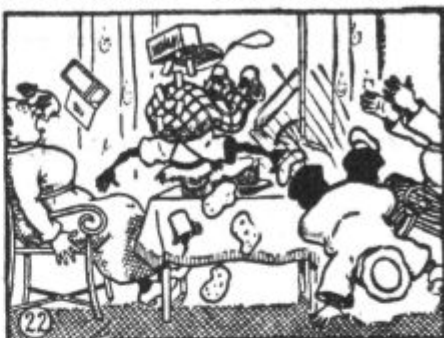
Ali joj, ko so prišli na vrh, je veter zdajci potegnili Jurju Čepurju čepico z glave! V smrtnem strahu je stekel Jur za dragocenim pokrivalom in v tem popoinoma pozabil voziček! Z vrtoglavo hitrostjo so zdrevila kolca po klanecu nizdol, med tem ko sta Joši in Peter od strahu tulila.

Gospa Kljunačeva, ki je živela ob znožju klanca, je bila tisti dan napakla velik kup ponvičnikov, ker se je nadejala sorodnikov v goste. Leti so se bili pa v zadnjem trenutku brzojavno opravičili, češ, da so zadržani. »Za Boga, kaj naj storiva s to jedajoč« je dejala gospa Kljunačeva možu.

A tedaj sta začula glasno vpitje na pomoč. Joši in Peter sta bila pridrevila v svojem vozičku do znožja klanca in z grozo zagledala pred seboj hišo gospe Kljunačeve, ki jima je naglo letela naproti. Ali naj si ob njej razbijeta glavo?

Bum! je trčil voziček tik pod odprto okno. Joši in Peter sta se prekopicnila, zletela skozi okno v sobo, se zakotalila — rompompom! — preko mize in padla z dobršnim delom ponvičnikov in loncem za mezgo vred na preprogo. Gospa Kljunačeva od jeze zardela kakor puran. »Če to ni grdobija!« je vzkliknila.

Ko je pa dobra žena slišala, da je vse to samo neareča in še kakšna, ni bila več huda. Narobe, obraz se ji je mahoma zjasniti in veselo je vzkliknila: »Oh, kaka sreča! Sam Bog vaju je poslal, otroka! Ali hočeta pomagati, da pojemo ponvičnike?«

Za take besede naša prijatelja nista bila gluha! Primaknila sta si vsak svoj stol in jela otepati, kakor da se od rojetva še ne bi bila oteščala. »Teden dni gotovo ne bova lačna!« je zasopihal Joši, ko sta se nazadnje zahvalila in poslovila.